

LA CAMPANA DE GRACIA.

ACTUALITATS.

—Jo... ab franquesa.... avans d'anármén també m' hi pensaria molt.

IMPORTANTÍSSIM

(per vostés y per nosaltres.)

Dimecres, vigília de Sant Jaume, publicarem número extraordinari de la *Campana de Gracia*.

Res, ab la gent es bo quedarhi be. Vostés nos dispensan lo seu beneplacit y nosaltres, agraits com som, volem correspondrer. Tenim una caricatura á punt que s' hi poden llogar cadiras. Y no 'ls dich res de l' original que hi ha preparat!..

Vaja, tingan á punt los dos quartos y... ¡fins al dimecres, encara que plogui!

ABDICACIONES.

¿Han observat l'assumpto que de uns quants dias á n' aquesta part mou la atenció de tot-hom?

Per tot arreu sentirán lo mateix:—Diuhen que Don Amadeo vol abdicar. Ens anem á quedar sense rey. Los periódichs y las correspondencias de Madrid que 's publican no parlan d' altra cosa que de la próxima abdicació del senyor Duch de Aosta.

¿Tenen fonament aquestas veus?

¿Que d' estrany tindria la abdicació del fill d' en Víctor Manel?

Al cap y al fi ab aquest acte no faria mes que correspondrer degudament als espanyols.

¿Perque abuy es rey d' Espanya don Amadeo?

¿En virtud de quins títols?

Ni era popular com Espartero, ni conegut com en Prim y ni tant solsament habia comprat tropa com lo duch que ha fet las paus ab la seva cunyada per veurer si arreplega la regecia.

Si 'l duch de Aosta ocupa lo palacio de la Plassa de Orient, si cobra 'ls tres mil duros y pico cada dia, si seu en un trono, si es inviolable, ho deu á que cent noranta un espanyols varen abdicar la seva dignitat, usurpant lo nom de la nació espanyola. Donchs si la posició que ocupa la deu á una abdicació de uns quants, be pot ell correspondrer á tal galanteria abdicant tambe quan li sembli arribada la ocasió.

Despres de tot, si obserbeu á la generalitat dels homes que figuran en politica ¿qu' es la seva vida mes que una llarga é interminabla série de abdicacions?

Lo general Serrano era Isabelí y enemich dels que volian destruir la dinastía borbónica; despres, á consecuencia de la puntada de peu que la seva soberana va douar al general O'donell, va abdicar de son dinastisme y 's va posar á conspirar, y d' ensá de la gloriosa cada dia ha fet una nova abdicació.

¿Y que 'n direm del general Córdoba, l' insigne membre del ministeri *metralla*, que tantas desgracias va causar al poble l' any 1854? Aquest ha abdicat fins al punt de tornarse, de moderat isabelí qu' era, radical furibundo amadeista.

¿Y en Becerra? ¿Y en Rivero? ¿Y en Martos? Aquests han fet com los cranchs: han fet abdicació de las sevas ideas republicanas y han declarat que la monarquía es compatible ab la democracia, aixis com haurian pogut dirnos que 'ls círculs son quadrats ó que 'ls triánguls equivalen á deu rectas.

¿Que tindria donchs d' estrany que Don Amadeo, volent imitar als que 'l rodejan, digues que no volent ser menos qu' ells, creuarribada l' hora de abdicar?

Francament, l' abdicació de Don Amadeo fora una gran cosa.]

¿No es veritat que á ne 'l poble se li va jugar una broma una mica massa pesada ab, la célebre votació dels cent noranta un?

Si algú de vostés vol viurer regalat ha de comensar per suar la gota negra. ¿No es cert?

Y si vol viurer bé y en una bona habitació sab lo que li costa al cap del mes.

¿Y no es una camorra que á mes de no treurer lloguer del palacio de la plassa d' Orient de Madrid encara haguem de donar un sou qu' espanta al seu inquilino?

Vaja, res, res: jo si fos d' ell abdicaria.

Los federals som de molt bona pasta. Com á bons liberals sols acudim á midas extremas quan tenim tancadas las portas de la legalitat. Are be, feta aquesta salvetat ¿que 's pensan que no 'ns agradaria que 'ns estalviessen lo disgust de haber de conmourer lo país ab una Revolució? Y si la abdicació fos una veritat, la cosa 's faria pacíficament, no hi hauria gresca, ni derramament de sanch, ni...vaja, res, res: qui li vulgui bé que li digui que abduqui.

Ja que de abdicacions parlém, bó será aprofitar la ocasió per fer una delaració important.

Hem dit que Espanya es lo país de las abdicacions.

No obstant, hi ha una senyora que no está disposada á abdicar de cap de las maneras. Té 'l seu nom propi y 'ls corresponents apellidos, y nosaltres que la coneixem molt, que li portem afecte, que la estimem com ningú 's pot creurer ni pensar, nosaltres li hem sentit dir que may consentirá en mudarse una lletra del seu apellido, que may se prestará á fer cap humillació, que abuy mes que may está gelosa de la seva honra y que está disposada á retaxassar ab la mes viva indignació als que li proposin pactes impossibles y denigrants.

Aquesta senyora que declara que may en la seva vida abdicará, se diu..... ¿Com se diu? ¿Que hi juguém que tots ho endevinan?

Se diu REPÚBLICA DEMOCRÁTICA FEDERAL.

A. S.

BATALLADAS.

Las funciones de moda que tenen lloch tots los dijous en lo Teatro Espanyol atrauen á dit coliseo moltíssima gent. Veritat es que las funciones son escullidíssimas y que 'ls preus son molt baratos.

La *Epoca* anuncia espantada que las próximas elecciones serán fredas.

¿Y d' aixó se espanta la *Epoca*? Ab la calor que fa no caldria sino que las elecciones fossin calentas.

Lo famós expedient dels dos mil-lions s' habia perdut, ó al menos aixis ho deyan. Despres ja s' ha trobat pero no tot, perque sembla

que 'ls documents mes curiosos s' han extraviat.

Vegin lo que son las cosas. Jo, si fos del govern, formaria causa al extraviador y si fos lo jutje qu' entengués en la causa, li aplicaria 'l códich penal ab tot lo rigor que la lley me permetés.

¿Podriam saber per quina rahó 'l govern actual troba diner al sis, al nou y al dotze per cent, sent aixis que 'n Sagasta no 'l sabia trobar á menos de 23? Una de dos: ó 'ls sagastins no inspiraban cap classe de confiança ó bé 'l ministre d' hisenda sagastí.....

(La solució 's deixa pe 'l curiós lector.)

L' últim ministre d' Estat va concedir 2706 creus y 2 collars.

Francament, hauria estat mes en son lloch si hagués concedit 2706 collars y 2 creus.

La nota estadística d' ahont hem tret aquets datos no 'ns revela que s' hagi donat cab bos-sal. Ho estranyem.

D' ensá de la caiguda d' en Sagasta ha augmentat molt la persecució contra 'ls gossos rabiosos.

Quan esperabam veurer lo decret establint lo jurat, nos surten los senyors radicals ab lo nombrament de una comissió per estudiar lo plantejament de tant important y democrática institució.

¿Encara ho han d' estudiar? Donchs ¿qui 'ls fa ser mestres si no saben la llissó? ¡Malament!

Lo senyor Ferratges, lo secretari de la presidencia del consell de ministres, aspira á tornar á ser elegit diputat per Granollers.

¡Si no s' ho pinta!...

¿May dirian qui tambe 'n té ganas de ser diputat? Riguin: ¡lo famós senyor Ratés!...

Lo pobre home tot es anar y venir del govern civil, pero 'm sembla que lo qu' es aquesta vegada...

Anem, senyor Ratés: passiho be ab la Diputació!

Segons hem llegit en la *Imprenta*, lo jutjat de primera instancia ha absolt al ciutadà Lluís Carreras, en la causa que contra ell seguia la ex-Junta-Giberga de la casa de Caritat, per injurias que segons ella, li habia dirigit en uns comunicats que aparegueren en las columnas del *Estat Catalá* denunciand abusos de molta gravetat comesos en aquell asilo de beneficencia. Esperém veurer la sentencia per ferne un extracte. Deurá ser curiosa.

Lo senyor Rivero está empenyat en ser elegit diputat per Sevilla.

Donchs me sembla que si s' ho ha posat al cap s' ho haurá de posar als peus.

Perque á Sevilla son federals y 'ls federals no li perdonarán may la traició que vosté va fer á la república l' any 1868.

Si vosté hagués sigut fiel á la causa del poble, arcalde popular com era, jefe com era de un sens fi de batallons de milicia, president com era del Congrés, en un moment dat podia haber salvat la revolució proclamant la República. No ho va fer, se va estimar mes ser mi-

nistre y servir als reaccionaris: donchs are, en lloch de aspirar á ser diputat, deu aspirar ol olvit de tothom.

¿Que fem Bieló? ¿Quants n' has mort?
¿Diu que ja n' hi ha una sabata plena?
Una cosa es que á un home lo fassin general y un' altre cosa es serne de veras.

S' anuncia la publicació d' un decret secularisant los cementiris. Ja era hora. Sembla impossible que quatre anys despres de haber-se consumat la gloriosa, no s' hagi realisat encara aquesta reforma.

Don Anton Mola y Argemí ha renunciat lo càrrech de diputat provincial, fundantse en que ell va ser elegit per republicans y are ja no perteneix al partit republicá.

Los electors federales de la Barceloneta poden agrahir aquet mico á la titulada Junta de aquells barris, que tant se va interessar per la elecció del senyor Mola. Nosaltres prenem actad' aquesta dimissió, aixis com ne varem pendrer del remittit que va publicar en los periódichs, retirantse també del partit, poch moments avants de proclamarse l' estat de siti.

Hem rebut lo primer número de *la Provincia*, periódich federal que ha comensat á publicarse en la provincia de Girona. Saludem afectuosament al nou colega y li desitjem llarga vida, á fi de que pugui estendrer la propaganda de las nostras doctrinas per tot arreu.

L' ex-gobernador de Girona senyor Torres, ab la mateixa facilitat que hauria pogut dir que la nit es dia, ha desmentit que durant lo seu mando hagués tingut presas un grapat de personas, sense formació de causa, y que hagi imposat als empleats de la provincia la suscripció del periódich *la Lucha*. Lo senyor Torres podrá tenir cara per dir lo que li sembli, pero 'l poble de Girona y tot lo d' Espanya ja sab lo cas que té de fer de un sagastí.

Nosaltres esperém que 'l nou governador de Girona, senyor Ferrer, seguirá fent lo que se 'n sol dir *dessenterrar morts*, á fi de avergonyir al despórich senyor Torres y donarlo á coneixer tal com es á totas las personas de sentiments generosos.

Sembla que 'n Sagasta, en Romero Robledo y 'ls altres de la lliga pensan anar á Roma á fer la por á Víctor Manel.

Al efecte tractan de pintarli la situació del seu fill ab los colors mes negres.

Sempre he dit que 'ls sagastins, ab tal de ser poder, farian tots los papers del auca.

Tingan: are 's fan pintors.

—Sab en Sagasta? Donchs se 'n va á Roma.

—Que hi va fer?

—No ho sé: potser hi va per la penitencia.

Are es bona ocasió per anar á Roma. Segons noticias Pio nono está molt mal y abiat hauran de fer Papa. Vaja, Sagasta, aprofitat; que tant bo ets per ministre com per Papa.

¡Ells te 'n fessin!

—Tant si va á Roma com si no hi va, lo cert es que 'n Sagasta ja s' ha despedit del Rey.
—¿Del Rey? ¡Oh! Y del govern també.

Diu un periódich alfonsí:
«—¿Ahont anirán los amadeistas lo dia que son amo y senyor abdiqui y 'ls abandoni?
«*Un republicá*: —Ahont anirán? Es molt senzill: los uns á *Tablada* y 'ls altres al *tablado*.»
Mestre, mestre, com profetisém.

L' *Imparcial*, periódich del ministeri publicá dias endarrera un article titolat:
«*Lasciate ogni speranza*. (Deixeu tota classe d' esperansa.)

Está molt bé que un periódich amadeista sápigal' italiá; pero estaria millor que no deixés incomplerts los versos del Dante.

Aquest gran poeta preveyent ja que 'ls radicals podian entrar á formar part del govern espanyol, digué:

«*Lasciate ogni speranza voi qui entrate*.»
(Deixeu tota classe d' esperansa los qui entreu.)

¿Ho enten lo *Imparcial*?

En Baldrich ha sigut ascendit á tinent general.

¿Quin premi 's donará als carlins que tant bé han sapigut escapar-se de sa columna?

Tots son espanyols, si no son tots radicals.

A un dels lleons del Congrés l' hi van robar la qua.

Al poble espanyol l' hi acaban de robar la pell.

¡Ay República federal! ¡Acótxans ab lo téu manto que 'ns morim de fret y de vergonya!

No hi ha res mes bonich are que llegir los periódichs radicals y 'ls sagastins.

No fan pas altra cosa que tréure 's los drapets al sol.

—Vosaltres vareu cometre aquest escándol.

—Vosaltres aquest altre que encara es pitjor.

—Vosaltres robáreu aixó.

—Vosaltres transferireu aixó altre.

—Vosaltres vos menjáreu tal cosa.

—Vosaltres devoráreu tal altra.

Quan estavan units tots callavan. Are que 'ls llops están separats se mossegan que es un contento.

¿Quan será que s' escombri tota aquesta bruticia?

Federales: prenguéu acta de tot, y quan siga hora treballi la justicia y esplóntintse las minas de ferro pera fer grilletts.

A Málaga casi la mitat de la població s' ha declarat en huelga.

Málaga es una ciutat andalusa; en Andalucía lo sol apreta y á l' estiu los andalusos no treballan. Aixó es molt natural.

¡Ay tant-de-bó que tots los monárquichs fossen vehins de Málaga! ¡A veure si també s' hi declararavan, y nosaltres mes actius los hi preniam lo treball de governar l' Espanya!

En una suscripció oberta per ausiliar als milicianos veteranos de Madrit, D. Amadeo hi contribuí per 1,500 rals, y en Ruiz Zorrilla per 3,000.

Los veteranos dirán sens-dupte que en Ruiz Zorrilla val dos reys.

Ultimament s' ha fet correr que 'l Terso s' havia trastocat á consecuencia de la caiguda de cavall que tingué en Oroquieta.

Nosaltres creyém que quan n' estava de trastocat era avans de caurer y que la caiguda l' hi torná 'l cervell á puesto.

¿Com s' explica sino que no haja tornat á Espanya desde aquella memorable diada? Lo Terso demostrá ab aixó ser mes sabi de lo que molts se creuhen.

L' *Imparcial* assegura que 'ls conservadors llansats del govern últimament, se 'n van á Italia á veurer si poden arreglar alguna cosa de profit ab lo pare del *Bambino*.

Desitjosos de poder, volen que 'l pare mani al fill que 'ls lo donga.

Pero com en las estampas de la Santíssima Trinitat, sobre 'l cap del pare y del fill hi ha l' Esperit Sant, sobre dels reys democrátichs hi ha 'l poble rey.

¡Ay del dia en que aquest Esperit Sant, llansi las sévas llenguas de foch!

En los vuit mesos de haver estat en lo poder lo ministeri calamars, s' han concedit 2.708 creus, ó sigan unas onse diarias.

Ab tantas creus, aviat semblará Espanya un cementiri.

D. Amadeo havia de empendrer ahir divendres son viatge á las Provincias del Nort.

Si ho ha fet, l' hi recordarém aquell refrá:

«En viernes y en martes, no te cases ni te embarques.»

¡Vejam!

Entre 'ls radicals tot se torna concedir títols de noblesa.

Sembla que d' aquest modo tractan de cumplir las promesas democráticas que feyan al poble quan pujaren al poder.

O bé ¿es que miran de rodejar á la monarquía de nobles fets espressament pél cas ja que 'ls que hi havia no s' hi acostavan?

Recórdinse en aquest cas que cada dia son mes vius los rumors de abdicació, y de res podrán servirlos los nobles d' espardenya que van creantne.

A no ser que algun dia desitjin posar en los periódichs la següent gacetilla:

«Al despedirse S. M. de vuelta á su pais natal ha estrechado calurosamente la mano de los Grandes de Espanya D. Pedro Perez, Don Martín Martinez, D. Lope Lopez, D. Fernando Fernandez, del Iltre. Marqués de la Langosta, del Conde de la Raiz y del Duque de la Calabaza. La afectuosa despedida de la nobleza fué tierna, y muchos fueron los que á pesar suyo recordaban la marcha de la desgraciada D.ª Isabel de Borbon, de nuestro suelo.»

En Martos en dugas vegadas que ha sigut Ministre de Estat ha concedit 3.477 creus.

¿Y encare 's queixarán los cristians?

Diuhén uns versos ja molt antichs, traduhts á casi totas las llenguas del mor:

«En tiempo de las bárbaras naciones
Colgaban de las cruces los ladrones;
ahora en pleno siglo de las luces,
en pecho de ladron se cuelgan cruces»

Los periódichs sagastins, á pesar de que 'ls séus obraren del mateix modo, s' escandalisan de que 'ls radicals hajan donat los millors puestos de la administració y de la política á gent d' ofici, y diu per exemple la *Prensa*:—«Lo gobernador de Santander es un encuadernador de mala mort, lo de Lugo un forner, lo de Valencia un sastre; lo personal de la administració de Castelló está compost de un sabater, un gorrista, un forner, un adroguer, un tender; lo inspector de ferro-carrils de Valencia es un manescal y 'l correu de gabinet un perruquer.

Nosaltres no reprobém que sigan gent de ofici los qui ocupin los alts empleos: lo que desitjem es que tingan capacitat. Sols voldriam, per quedar tot ben disculpat, que deguessen sa elecció al sufragi universal, y aixís com en Lincoln, president dels Estats Units, á pesar de haver sigut lleyataire ningú l' hi tingué res que dir, voldriam que succehís lo mateix ab aquets homes, que are es de creurer ocupan sos llochs per mérits electorals y res mes.

Un periódich madrilenyo, ocupantse de la familia de 'n Martos, diu:—«Hi há un Martos (Cristino) ministre de Estat; un Martos (Enrich) colcat en Ultramar; un Martos (Rafel) en Governació; un Martos en Hisenda; un Martos en Foment, y una pila de Martos en tota la provincia de Toledo.»

Podrá no ser dinástich en Martos; pero lo que es de dinastía ningú negará que 'n té.

22 mil homes hi há actualment en l' exércit, que han complert lo servey, y esperan la llicencia inutilment.

Si 'l govern, per cumplir un compromís tant sagrat, armés al poble, res hi guanyarian los carlins; pero hi guanyaria molt la causa liberal y la paraula empenyada de certs homes que están al frente del país.

Lo rey va á Santander en lloch de anar á las Vascongadas.

Santander es port de mar.

L' acompanyará 'l ministre de Marina.

Y diu la gent: «Per totas parts se va á Roma.»

Are ultimament han sortit de Madrit en Sagasta, en Malcampo, en Balaguer y altres ministres caiguts, dirigintse á un dels ports de França á fi de netejarse lo possible de sas culpas, prenent banys de mar.

¡Alerta pescadors francesos! ¡Alerta quan nedin! Estenú l' art y á veurer si pesquéu á n' aquests calamarsos. Son dels bons.

Un dels jefes ascendits, es en *Primo* de Rivera.

Jo crech que mentrestant los verdaders *primos* som nosaltres.

Y tant de *primos* com nos fan servir.

La *Igualdad* fa notar que 'l 19 del actual, dia que estava senyalat per empendrer D. Amadeo lo seu viatge al Nort, es precisament l'aniversari de la batalla de Bailen.

«Fá seixanta quatre anys, diu nostre apreciable colega, que Espanya obtingué una gran victoria sobre 'ls estrangers que intentaban dominarla. ¿Senyalará aquesta gloriosa fetxa una altra nova fugida d' estrangers? Nos n' alegrariam.

¿No es pots una cosa estranya

lo que aqui un rey estranjé ne fassa los grans d'Espanya, igual que si no fes ré?

¡Ay grans! quan sentiú la véu dels ciutadans oprimits, ¡que prompte us rebentaréu! ¡Ay grans que seréu petits!

Está á punt de arribar á Madrit lo general italiá Cialdini, antich amich de 'n Narvaez, O' Donnell y altrás plagas de la Espanya.

Los radicals ab aquest motiu tremolan: los conservadors esperan, algú fa la maleta..... y los espanyols ploran de vergonya al veurer que Corts estrangeras envian generals á la nostra ab missions secretas.

¡Viva l' Espanya ab honra!

S' assegura que en Sagasta se presentarà candidat per Puerto-Rico.

Si 'ls negres tinguessen vot no 'n sortiria. Are 'ls negreros....

Lo general Serrano 's retira á la vida privada.

Cobrant una bonica cesantía ¿no es veritat?

Se sab que en Serrano está molt lluny de retirarse á la vida privada.

L' esperansa may abandona als náufrechs.

S' ha enviat á París un magnífich uniforme de Capitá General del exércit espanyol.

¿Es pel Terso ó bé per ser colcat dalt de un paller?

Entre 'ls ascensos que hi ha hagut ultimament, hi figura 'l del coronel Carmona que ha pujat de un salt á brigadier.

¿Que ha fet per mereixe 'u?

¿Se ha batut contra 'ls carlins? No.

¿Ha dut á efecte alguna acció heróica? No. Lo coronel Carmona capitanejava la expedició que vá anar á Tablada á buscar á n' en Ruiz Zorrilla.

¡Oh reformas radicals tant desitjadas! ¡Que bé que 'us presentéu, que bé!

Los realistas deyan:—No volem la República perque darrera d' ella vindria Carlos séptim.

Y perque los comptes los hi hagin sortit ben malament Carlos séptim, no solsament ha vingut sino que se 'n ha entornat avans de que vingúes la República.

Ja veuran, ja veuran com detras de la República no vindrá mes que 'l progrés y la felicitat dei país.

¿No ho creuh'n? Ja ho veuran.

Molts amichs d' en Sagasta, Balaguer y Romero Robledo varen anar á la estació á despedirlos. Allí va haberhi una gran conmoció: las abressadas, las estretas de ma y las llágrimas anaban á tres dos. Al xiular lo tren, los concurrents despediren als viatjers ab grans crits de ¡vivan los exministres y viva Espanya!

Es l' únich remey que 'ls queda: esbravar-se.

Ja ha aparegut la circular sobre eleccions. Lo senyor Zorrilla comensa per dir que 'ls Guberns tenen lo sagrat deber de consultar lo vot del país. Som del mateix parer y desitjem que aquet vot, á qui 'l govern vol consultar, digui á n' els radicals:

—Minyons, vull anar depressa, no estich per rahons, digueu á n' aquell senyor que se 'n vagi, vull que vinga la federal y.... Prou.

Seguim. Fa constar don Manel la necessitat de que 'l vot del país siga protegit á fi de evitar que produexi Corts corrompudas. ¿Are se 'nadona? Si d' aixó plora la criatura! ¡Ay si 'l sufragi no hagués sigut corromput! ¡Ahont forem are! No ocuparia 'l trono... pero seguim, si 'ls sembla.

No es pas res lo que declara 'l senyor dels punts negres. Nada menos que diu que tant las últimas Corts com los que d' ellas formaban part eran morts, gracias á las arbitrariedades que habian precedit a la seva elecció, y qu' era indispensable la seva disolució per restituir al parlament la seva puresa y autoritat.

En arribant lo senyor Manel á n' aquet punt, s' embolica y 's posa á defensar á la Corona. Mala pesa té al taler. Per mes que diga, si no hi hagués rey no hi hauria Corts de Llatzers, ni escándols, ni eleccions cada vint y quatre horas....

Per defensar la conducta que la corona va observar quan va tenir lloch la caiguda d' en Zorrilla, per defensar que va ser ben dat lo decret de disolució á n' en Malcampo, per defensar al que va permetrer que fos en Sagasta lo qui fes las eleccions, per defensar al que sols quan s' ha vist á punt de zozobrar ha cridat als radicals... vaja, 's necessita ser progressista nato.

Al arribar aquí lo solitari de Tablada, recomana imparcialitat y apoyo al dret electoral. ¡Veurem! Hem arribat á un cas que ja sols es possible fer com Sant Tomás: veurer y tocar per poder creurer.

Lo que mes ens ha fet riurer ha sigut la idea de presentar al ministeri com á un candidat. Habiam vist candidats desvergonyits, candidats improvisats, candidats cuneros, candidats ases, candidats tontos; pero no habiam pensat que hi pogues haber candidats de set caps. ¡Que 'l voti qui vulga! Jo votaré la República Federal.

No 'ns sedueix lo cant del cisne, ó siga lo programa de govern que 'ns presenta lo ministre ni la halagüenya pintura que de la situació 'ns fa.

No creyém mes que en la República Federal y de ningú mes que d' ella esperém la salvació de la patria.

ULTIMA HORA.

En prensa ja lo present número hem vist fixat per las cantonadas un anunci oficial donant compte de un atentat comés en las personas de Don Amadeo y donya Victoria. Al regressar dels jardins del retiro, en carretela descuberta, al passar pe 'l carrer del Arenal, varios homens dispararen contra 'ls que anaban dins del cotxe sens que cap d' ells los causés la menor lesió. Un cavall dels del tiro va ser mort de un balasso.

Han sigut fets presoners los delinqüents y un d' ells ha estat mort per la policia. Aquesta es la noticia tal com ha vingut en los partes oficials y particulars. En lo número del dimecres donarem á n' aquest grave aconteixement la importancia deguda.

Solució á la última xarada.

—Tú dimoni, ¿que vol dir?

—Home, no sigas babau:

la xarada qu' are has vist

¿no veus que vol dir CAN-DAU?

(Lo dimoni.)

XARADETA.

Clator fa primera;

si beus, sens dubtarhi

tenir deus derrera.

Lo tot ab un diari

guanyá una cartera.

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.